

Niemal wszyscy rodzice, którzy z ust lekarza słyszą, że ich dziecko będzie niepełnosprawne zastanawiają się, czy będzie ono akceptowane przez rodzinę oraz przez zdrowe społeczeństwo? Niewiele osób wie, jak decydujący wpływ na aprobatę dziecka chorego mają sami rodzice. To od ich postawy zależy, czy ich pociecha znajdzie swoje miejsce wśród najbliższych członków rodziny, a następnie w dalszych kręgach społecznych.

Etapy postaw rodziców

Zanim rodzice osiągną właściwą postawę wobec swojego niepełnosprawnego dziecka, muszą sami uporać się z wieloma trudnymi etapami przystosowania, związanymi z przyjęciem chorego maleństwa.

Pierwszym etapem jest negatywna diagnoza o stanie zdrowia ich nowonarodzonego dziecka. Jest ona dla nich szokiem. Rodzice nie są pewni, czy sprostają wyzwaniu, jakie postawiło przed nimi życie. W tym okresie mogą narastać konflikty w ich wzajemnych relacjach. Partnerzy obwiniają siebie za zaistniałą sytuację. Możliwe jest też przechodzenie różnych stanów emocjonalnych: od rozpaczy, aż po depresję. W takich przypadkach warto skorzystać z porady psychologa, który pomoże uporać się z poczuciem krzywdy i wzajemnego obwiniania. Rozmowa z psychologiem pozwoli rodzicom dostrzec pozytywne strony życia, w jakim się znaleźli i skieruje ich działanie na właściwe tory. Następnym etapem jest powolne przystosowanie się do niepełnosprawności dziecka i szukanie pomocy u lekarzy, a nawet u bioenergoterapeutów. Będąc na tym etapie, rodzice wspierają się wzajemnie i uparcie dążą do jednego celu: leczenie dziecka. W tym czasie następuje ostatni etap przystosowania czyli akceptacja dziecka.

Wzajemne uzupełnianie się w obowiązkach przy niepełnosprawnym dziecku kształtuje i umacnia ich miłość do siebie samych, a także do chorego dziecka. Ta więź będzie fundamentem do dalszego budowania rodzinnych relacji.

Szacunek dla dziecka niepełnosprawnego

Właściwą postawą obojga rodziców jest obdarzanie dziecka bezwarunkową miłością oraz traktowanie go jako pełnoprawnego członka rodziny niezależnie od stanu zdrowia. Rodzeństwo oraz dalsza część przyjaciół i znajomych także będą traktowali dziecko z szacunkiem, zauważając jego zalety i oryginalność osoby. Będzie ono wymagało poświęcenia i skupienia na

nim większej uwagi, ale z czasem zostanie to odebrane jako normalna życiowa sytuacja. To właśnie od rodziców zależy, w jaki sposób przedstawią chore dziecko rodzinie, rodzeństwu i społeczeństwu. Najbliższa rodzina jest za to odpowiedzialna, w jaki sposób niepełnosprawne dziecko będzie przez ludzi postrzegane. Wychodzenie z dzieckiem na ulicę, na imprezy rodzinne oraz te organizowane z okazji Dnia Dziecka, Dnia Matki i Ojca przyzwyczai dziecko do obcowania z dziećmi zdrowymi. Również zdrowi rówieśnicy będą normalnie odbierali niepełnosprawnego towarzysza zabaw.

Ustawiczna rehabilitacja pomoże nie tylko zmniejszyć skutki choroby, ale także pozwoli na kontakt z podobnie chorymi rówieśnikami. Integracja ze społeczeństwem zmniejszy samotność oraz pomoże wejść młodemu człowiekowi w środowisko, które go zaakceptuje.

Joanna Pąk